

TAZE BİR BAŞLANGIÇ : MESAJ HEPİMİZE...

İnsanlar hayalleriyle yaşar.Ve umutlardır insanı geleceğe bağlayan...Benim hayallerim nelerdi? Mimarlığı kazanıp, çizimler yapacaktım.Ama işte eğitim sistemimizin ilk darbesini (-ki biz kader diyoruz!) lisede yedim;istemeyerek ve ailemin isteğiyle eczacılığı kazandım.Pişman mıyım? Hayır değilim. Çünkü okulda laboratuvarlar bana mesleğimi sevdirdi ve umutlarım, hayallerim devam etti.

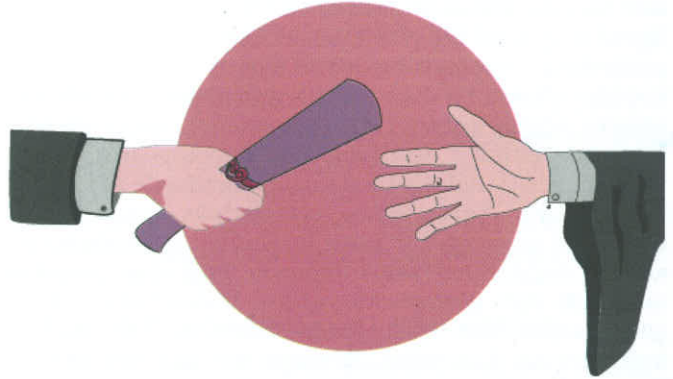

On aydır Adana'da serbest eczacılık yapıyorum. Ama gördüm ki biz okulda hiçbir şey öğrenmemişiz.Sayfalar la ezberlediğimiz sentezleri nerede kullanıyoruz ya da neden ilaçların piyasa isimleri bize verilmiyor? Stajlarımız yeterli değil mi? kısaca eğitim sistemi bizi sadece ezbere yöneltiyor ve okul bittiğinde aslında hiçbir şey bilmediğimizi daha iyi anlıyoruz.

Aslında okulda bize hangi alanda eczacılık yapmak istiyorsak bize o konuda dersler verilmeli ve daha çok pratik yapılmalıydı. Eğer ben serbest eczacılık yapmak istiyorsam okul bittiğinde bilgisayarda eczane programını kullanmayı,muhasebeyi,eczacılık mevzuatını,reçete karşılamayı bilmeliyim.Tamam aspirinin etken maddesinin asetilsalisilik asid olduğu da öğretilmeli fakat aspirini kurum öder mi,vadesi nasıl,mal fazlası ne,dozu nasıl ayarlanır...Okulda bize bunlar da öğretilmeliydi.Bu konularda eğitim almadığımız ve branşlaşmadığımız için okul bittiğinde 2-3 ay danışacak kimseniz olmazsa çok zorluk çekersiniz.En basiti ilk sipariş verdiğim günü hatırlıyorum da çok heyecanlıydım ve plasiyer arkadaşaya ilacın ismini mg/ml'sine kadar okuyordum.Plasiyer iki gün dayandı ve " eczacı hanım siz sadece ilaç is

mini söyleyin ben anlıyorum" demişti. Şimdi o halime gülüyorum.Belki bunu bir arkadaşım yaşamıştır.

Farmokoloji Hocamız derdi ki "çocuklar aspirin vermek bile sanattır..." Haklıydı,ama mesleğimde yaşadığım o kadar sorun vardı ki sanatımı yaşamak da gitikçe zorlaşmıştı.Çünkü hocam bana %sorunlarını,bankada çektiğimiz kuyrukları,Bağ-kur çilesinin günü gelmiş veya dönem çeklerimizi karşılamak için bankadan aldığımız kredileri,hastaya muadil ilaçlar verdiğimizde onu kandırıyormuşuz gibi davranışlarını anlatmadı...Ve biz bu sıkıntı ve sorunların içinde nasıl sanatımızı yapacağız?Belki size karanlık bir tablo çizdim ama biz bu gerçeklerin içinde yaşıyoruz ve gitgide sorunların içinde boğuluyoruz.

Sonuçta sorunların bir parçası olduğumuz sürece de sanatımızı hiçbir zaman yapamayacağız.Ve yavaş yavaş meslek haklarımız elimizden kayıp gidecek.Sorunlar hepimizin sorunu ve biz birey olmaktan çıkıp sağlam bir örgüt olmayı başarırız hayallerimiz gerçekleşir.Çözümlere ve başarıya daha çabuk ulaşırız.

Eğer ben dürüst çalışıyorsam olaylara seyirci kalmıyorsam bu mesleğime ve kendime olan saygımandır.Hepimiz böyle davranırsak o zaman umutlarımız tükenmez ve bizden sonra gelecek arkadaşlarımız bizim çektiklerimizi çekmez.

VE ECZACILIK KAZANIR ...!